

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Б.л. № 10/К-83/20
Дата 30.06.2008

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

Министър на финансите

Изх. № 11-03-43

София, 30.06.2008 г.

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Ваше
размисъл
и даде
идея.
1.07.08

СТ А Н О В И Щ Е

ОТ ПЛАМЕН ОРЕШАРСКИ - МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ
ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 3/2008 г.

ОТНОСНО: Искане на президента на Република България за установяване противоконституционност на параграф 1 от Закона за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс, приет на 15 май 2008 г., с който се изменя чл. 84, т. 1 от същия кодекс (обн. ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г., изм. ДВ, бр. 50 от 30.05.2008 г.)

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В съответствие с чл. 150, ал. 1 и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България, президентът на Република България е поискал Конституционният съд да обяви за противоконституционна разпоредбата на параграф 1 от Закона за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс, приет на 15 май 2008 г., с който се изменя чл. 84, т. 1 от същия кодекс (обн. ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г., изм. ДВ, бр. 50 от 30.05.2008 г.)

В искането се твърди, че разпоредбата на § 1 от Закона за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс /ЗИДГПК/ (обн., ДВ, бр. 50 от 30.05.2008 г.) противоречи на чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 17, ал. 2, чл. 19, ал. 2, чл. 117, ал. 3 и чл. 121 от Конституцията на Република България. Според вносителя на искането тази разпоредба противоречи на принципа на равнопоставеност на субектите на частна собственост в условията на пазарна икономика, тъй като с нея се възстановява привилегията на държавата и държавните

учреждения да не заплащат държавни такси за водените от тях дела по искове за частни държавни вземания и права върху вещи – държавна собственост, която е отменена с предишната редакция на чл. 84, т. 1 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/. Освен това в искането е посочено, че принципът на равнопоставеност на субектите имплицитно съдържа в себе си както материалното съдържание на правото на собственост, така и процесуалните гаранции за неговата защита, която не следва да бъде подчинена на различен режим при частните държавни вземания в сравнение с този, приложим към другите участници в гражданския оборот. Вносителят на искането счита, че правната норма противоречи на принципа за самостоятелност на съдебния бюджет като гаранция за самостоятелност на съдебната власт.

С определение от 12 юни 2008 г. по конституционно дело № 3/2008 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на президента на Република България за установяване противоконституционност на параграф 1 от Закона за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс и е конституирал министъра на финансите като заинтересована страна по делото.

С оглед предоставената ни възможност и в определения от вас срок изразяваме становище, че искането на президента на Република България е неоснователно по следните съображения:

С параграф 1 от Закона за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс, приет на 15 май 2008 г., се изменя чл. 84, т. 1 от същия кодекс (обн. ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г.), като в същия текст думите "освен по искове за частни държавни вземания и права върху вещи - частна държавна собственост" се заличават.

В искането на президента основно се изразява тревога за стабилността и годността на новия Граждански процесуален кодекс да постигне целите, с които е приет, както и за правната сигурност, след като в навечерието на влизането му в сила Министерският съвет е решил, че са необходими изменения и допълнения. Намираме, че едни своевременно направени изменения и допълнения на такъв обществено значим нормативен акт много повече допринасят за правната сигурност, вместо изчакване на задълбочаване на проблемите, които се отстраняват с тези промени.

Считам, че разпоредбата на § 1 от ЗИДГПК не противоречи на посочените в искането конституционни норми.

С това изменение по отношение на държавните учреждения се възстановява съществуващото при действието на отменения Граждански процесуален кодекс положение. Следва да се отбележи, че заложеното в разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ГПК (отм.)

освобождаване от заплащане на държавна такса на държавните учреждения е запазено при действието на Конституцията на Република България от 1991 г., въпреки двукратното изменение на правната норма през 1995 година и 2002 година. Това е така, тъй като освобождаването в случая не може да се счита за израз на принципи на единство на властта или на общонародна собственост.

Считаме, че освобождаването на държавните учреждения от заплащане на държавна такса, когато се касае за частни държавни вземания или имоти – частна държавна собственост, не представлява засилена защита на частни права на държавата и не нарушава принципа на равнопоставеност на субектите на частна собственост. Съображенията ни се базират на правните специфики на държавната такса като вземане/задължение и на спецификата на носителя му, както и не на последно място на обстоятелството, че същото се явява едновременно и приход и разход за един и същ бюджет, макар и посредством самостоятелна, но съставна негова част.

Вземанията за държавните такси, установени по основание в чл.71 и сл. от ГПК, са публични държавни вземания по смисъла на чл.162, ал.2, т.3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, съответно публични задължения за задълженото лице. Съгласно чл. 1 от Закона за държавните такси (ЗДТ) държавните такси се събират от органите на съдебната власт, от другите държавни органи и бюджетни организации в размери, определени с тарифи, одобрени от Министерския съвет, и постъпват в държавния бюджет, освен ако със закон е предвидено друго. Следователно, носител на публичното държавно вземане за държавна такса, е държавата. Вземането постъпва в държавния бюджет. Ако държавата, включително и чрез нейните учреждения, бъде задължена да заплаща държавни такси, то държавата на практика ще ги заплаща на себе си, ще ги разходва и превежда по собствения си бюджет. Тоест държавата ще се яви едновременно в две несъвместими помежду си качества – на длъжник и кредитор. В облигационното право при подобна хипотеза на сливане в едно и също лице на двете качества правоотношението се погасява поради правната невъзможност някой да бъде и кредитор и длъжник на самия себе си. В контекста на отношенията във връзка с публичните вземания се обезсмисля изобщо основаниято за възникването на такъв дълг, който кредитора ще погасява към себе си, за сметка на собствения си бюджет.

Освобождаването на държавата и държавните учреждения от заплащане на други публични вземания или недължимостта им от тези субекти, освен при обсъжданите държавни такси, е прокарано като принцип и на други места в действащото законодателство

(чл. 24, ал. 1, т. 2, чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за местните данъци и такси, чл. 3, ал. 5 от Закона за данък върху добавената стойност и т.н.)

В подкрепа на горното принципно положение е и съображението, изложено в мотивите към Закона за изменение и допълнение на ГПК, че с освобождаване на държавата и нейните учреждения от заплащането на държавни такси, независимо от вида и характера на спорното вземане, ще бъдат спестени значителни разходи по консолидираната фискална програма. Тези разходи са за сметка на държавния бюджет и спестяването им в крайна сметка е от полза на всички граждани и юридически лица. В интерес на всички тях държавата и нейните органи упражняват правомощията си, което се обезпечава финансово от държавния бюджет.

В искането се твърди, че оспорената разпоредба противоречи на принципа за правова държава, залегнал в чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България. Както е приел Конституционният съд на Република България в мотивите на Решение № 5 от 26.09.2002 г. по конст. д. № 5/2002 г. „Конституционният принцип за правовата държава по чл. 4, ал. 1 означава наличието на ред, правила при упражняването на властта. Държавата е правова, когато се управлява според Конституцията и законите...”. Безспорно е, че с параграф 1 от ЗИДГПК принципът на правовата държава не е нарушен. Считаме, че заложените в чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България принцип на правовата държава не изключва правото на законодателя да установява конкретни финансови привилегии за определена категория субекти, в това число за държавата и държавните учреждения относно искове за частни държавни вземания и права върху вещи – частна държавна собственост. Липсва конституционна норма, от която да се извлече забраната законодателят да извършва преценка за освобождаването на тези субекти от заплащането на държавни такси.

Безспорно е, че разбирането за правова държава е свързано неразривно и с чл. 8 от Конституцията. Посочената конституционна разпоредба според искателя също е нарушена.

Както е приел Конституционният съд в мотивите на Решение № 7 от 13.09.2006 г. по к. д. № 6/2006 г. „Разбирането за демокрация и правова държава е свързано неразривно с правилото на чл. 8 от Конституцията. Основните за нормалното съществуване на обществото теории "разделение на властите", "взаимно възпиране" и "взаимодействие и сътрудничество" са плод на исторически традиции, субективни нагласи и съдържат малко или повече неосъществени по нормативен път идеи. Поради това разделението в различните страни и в различните епохи е реализирано в многообразни пропорции и съчетания”.

Изложеното налага извода, че преценката дали оспорената разпоредба противоречи на основни конституционни начала, следва да се извърши по действащата Конституция.

Известно е, че няма работеща конституционна система, която да предвижда и осигурява абсолютна независимост на която и да е от трите власти. Същевременно, модерният конституционализъм изисква динамичното равновесие на властите да се постига чрез сътрудничество и взаимодействие между тях. Става дума за функционално взаимодействие, което не заличава, нито преодолява принципа в името на неговия антипод - единството на властта.

Считаме, че с оспорената разпоредба не се нарушава и не се накърнява самостоятелността и независимостта на която и да е от трите власти, в частност на съдебната власт, както се поддържа в искането, а параграф 1 от ЗИДГПК не води до обезличаване на която и да е от тях.

В искането си президентът е изложил съображенията си защо счита, че атакуваната разпоредба противоречи на чл. 17, ал. 2 от Конституцията. Като аргумент е посочено, че принципът на равенство между носителите на правото на собственост се отнася както до материалното съдържание, така и до процесуалните гаранции за неговата защита – чл. 17, ал.1 от Конституцията. Считаме, че в случая с разпоредбата на § 1 от ЗИДГПК освобождаването на държавата от внасяне на държавна такса не накърнява по никакъв начин правото на собственост на частните субекти в един съдебен процес, тъй като посочената норма не възпрепятства правото им на защита на собствеността, защита, която лицата ще получат от същата държава посредством достъпа им до правосъдие.

Неоснователно е искането на президента в частта, в която се обосновава противоконституционност на оспорената разпоредба с нормата на чл. 17, ал. 2 от Конституцията на Република България. Нормата на чл. 17, ал. 2 от Конституцията обявява, че собствеността е частна и публична. Както е приел Конституционният съд на Република България в мотивите на Решение № 19 от 21.XII.1993 г. по конст. д. № 11/93 г. собствеността на държавата „служи на обществени интереси, които не се удовлетворяват от собствеността на гражданите и юридическите лица”. Безспорно е, че тук на първо място е поставен общественият интерес, който намира своята проявна форма и в разпоредбата на чл. 18, ал. 6 от Конституцията на Република България.

В тази връзка следва да се приеме за неоснователно твърдението, че с оспорената разпоредба се нарушава нормата на чл. 17, ал. 2 от Конституцията, предвид обстоятелството, че правата, които се упражняват, в крайна сметка водят до защита на държавния интерес, а оттам и до интереса на цялото общество.

Противоречие на атакуваната разпоредба вносителят намира и с текста на чл. 19, ал. 2 от Конституцията. За да се прецени противоконституционността с тази разпоредба следва да се направи връзка с чл. 19, ал. 1 от Конституцията, съгласно която икономиката на страната се основава на свободната стопанска инициатива. Свободната стопанска инициатива предпоставя съществуването на еднакви правни условия за всички граждани и юридически лица, които извършват стопанска дейност. Поради това основният закон с втората алинея на чл. 19 изисква такива условия да бъдат създадени и гарантирани със закон. Така се създава средата за осъществяване на свободната стопанска инициатива. Законово създадената и гарантирана икономическа среда е за всички аспекти на проява на свободната стопанска инициатива. Това следва от логическата връзка между ал. 1, прокламираща основата на икономиката на страната ни и ал. 2 на чл. 19, изискваща правните условия и гаранции за осъществяване на стопанска дейност да бъдат уредени със закон.

В постоянната си практика Конституционният съд е следвал и изразявал становището, че чл. 19, ал. 2 от Конституцията има принципно значение, отнася се до всяка правна уредба, която със закон създава и гарантира еднакви правни условия за стопанска дейност.

С оглед изложеното считаме, че не следва да се приемат за основателни съображенията в искането относно противоречие на оспорваната разпоредба с чл. 19, ал. 2 от Конституцията. Конституционната норма има предвид еднакви равни условия за стопанска дейност на гражданите и юридическите лица, а атакуваната законова разпоредба няма предвид регламентацията на такава дейност. Принципите, върху които се гради съдебното правораздаване, не могат да се отъждествят с принципа на равнопоставеност на собствеността в стопанския оборот, в какъвто смисъл са наведените доводи за противоконституционност на разпоредбата на § 1 от ЗИДГПК с чл. 19 от Конституцията. Това са различни форми на проявление на защита на собствеността. Отношенията, които възникват във връзка със съдебното производство, са отношения от публичноправен ред, тъй като се касае до отношения, свързани с получаване на държавна защита на субективни права. Считаме, че тези отношения не могат да бъдат приравнени по характер на гражданскоправните отношения, които възникват между държавните организации и частно - правните субекти. Както правилно е посочено в същото цитирано от вносителя Решение № 19 от 21.XII.1993 г. на КС на РБ по конст. д. № 11/93 г., алинеи 2 и 4 на чл. 19 от Конституцията се отнасят за стопанската дейност на всички правни субекти.

Безспорно, в отношенията по повод частни държавни вземания и имоти – частна държавна собственост, държавата и държавните учреждения са равнопоставени на другите гражданскоправни субекти. До този извод може да се стигне при анализ на правната уредба

относно събирането на частните държавни вземания, което се осъществява по общия ред. Липсва каквато и да била разлика в режима и освобождаването от заплащане на държавна такса не води до промяна на този режим. При първоначалната редакция на чл. 84, ал.1 от новия ГПК, за да предприемат действия за събиране на частни държавни вземания, държавните учреждения следваше да внасят държавна такса. Това налага предварително планиране в бюджета им на евентуалните суми, които биха били необходими за заплащане на държавни такси. За целта би следвало да се прогнозира правните способности, които ще бъдат използвани за събиране на вземанията. Това на практика е невъзможно, тъй като в повечето случаи през предходната година не би могло да има яснота дали през следващата ще възникне и какъв точно ще е размерът на вземането (от който зависи в повечето случаи държавната такса), ще бъде ли изпълнено доброволно или ще се събира принудително, както и какви конкретни действия ще са наложителни в тази връзка. За предприемане на адекватни мерки ще са необходими непрекъснати корекции на бюджета на съответното учреждение. Предвид кратките, често преклузивни, срокове за съответните процесуални действия (например при обжалване), в случай, че тези корекции не могат да бъдат направени своевременно или са невъзможни, това ще доведе до блокиране на дейността по събиране на частните държавни вземания и до неравнопоставеност именно на държавните учреждения.

За да се получи защита от държавата следва да се заплати такса, която такса, както правилно е посочил президента в изложените от него съображения, е предназначена да осигури предоставяната от държавата, чрез органите на съдебна власт, услуга - правораздаване. Макар формално държавата да е освободена от държавна такса, считаме за съвсем безспорен факта, че за да гарантира получаването на тази услуга държавата заплаща чрез бюджета на съдебната власт предоставянето на тази услуга справедливо за всички лица, и то не само за съдилищата, а за всички органи на съдебната власт (прокуратура и следствие), чиято дейност се финансира от държавата.

Не можем да се съгласим и с твърдението на президента, че задължението за плащане на държавна такса ще бъде пречка срещу предявяването на зле подготвени и неоснователни иски, а освен това ще има и дисциплиниращ ефект върху държавните учреждения от гледна точка на бюджетната дисциплина. От изложеното твърдение може да се стигне до погрешното заключение, че при действието на отменения ГПК, когато държавните учреждения са били освободени от заплащането на държавна такса, същите са имали недисциплинирано поведение, като са предявявали иски в условията на злоупотреба с процесуални права. Задължението за заплащане на държавни такси от държавните учреждения не може да представлява пречка за предявяване на иски. Дали един иск е

основателен или не, нерядко се установява едва на последната съдебна инстанция, като многократно се забелязва промяна в съдебната практика. От друга страна, събирането на частните държавни вземания, аналогично на публичните, не е само право, а едновременно с това и задължение. Държавните учреждения не разполагат с възможността на другите частноправни субекти за преценка дали да събират вземанията. Те са длъжни да извършват тази дейност дори когато при първоначални данни задълженото лице не разполага с имущество, от което да се погаси дълга, респективно – евентуално внесената държавна такса, която се дължи от осъденото лице. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс държавните такси са публични вземания. На практика би се получило така, че сумите, предварително заплатени от бюджета като държавни такси в противоречие с чл. 163 от ДОПК, ще следва да се събират по общия ред.

Предвид това обстоятелство, освобождаването от заплащане на държавни такси обезпечава функционирането и осъществяването на правомощията на държавните учреждения, а не се явява привилегия. В случая не се касае за засилена защита на правата на учрежденията, тъй като средствата, които ще бъдат използвани за заплащане на държавни такси, не са техни собствени, а ще бъдат отпускани от държавния бюджет. При следване на логиката на аргументите на искането би следвало да бъде внасяна държавна такса и при завеждане на иск от прокурор, например за прекратяване на търговско дружество (чл.155, т.3 от Търговския закон), тъй като освобождаването му от такса (чл.83, ал.1, т.3 от ГПК) не би могло да се мотивира със съображения за хуманизъм и социална справедливост. Очевидно мотиви за освобождаване от внасяне на държавна такса са и правната сигурност, обществената значимост и стабилност при осъществяване на дейността на държавните органи.

Същевременно с това, когато се говори за равнопоставеност на страните в процеса за защита на частни права, то следва да се има предвид, че макар и да имат характер на частни държавни вземания или частна държавна собственост, държавните учреждения в своята дейност са подчинени на по - строг финансов режим за разходването на бюджетните средства за разлика от другите субекти. В искането си до Конституционния съд президентът на Република България излага мотиви, че съображения от бюджетно-счетоводна целесъобразност не могат да обосновават освобождаването на държавата и държавните учреждения от заплащане на държавна такса. Изложеният аргумент бихме приели за основателен, ако държавата и държавните учреждения са поставени на същия правен режим, свързан с разходването на средства, както частноправните субекти по отношение на финансово-бюджетната дисциплина. Както добре е известно, това не е така, независимо от

характера на вземането - частно или публично, или вида собственост. Това обстоятелство не може да бъде игнорирано, тъй като то е част от правното положение и действащото законодателство и съответно дава отражение при участието на държавата и държавните учреждения в съдебния процес при упражняването на процесуалните им права. Знае се, че приходната част на бюджета се формира посредством набирането на данъчните и неданъчните приходи от физически и юридически лица по ред, определен със закон - чл. 2 Закона за устройството на държавния бюджет. Това са парични средства, които се набират в държавния бюджет посредством механизма на финансовите правоотношения в процесите на разпределение и преразпределение на обществения продукт и на националния доход. Събирането на такси от лицата формира приход, но разходването на средства от държавния бюджет за заплащане на държавна такса и отчитането на същите средства в приходната част на бюджета не води до прираст на средствата, каквото е основното предназначение на таксите. В свое Решение № 11 от 17.VII.1995 г. по конст. д. № 14/95 г. Конституционният съд е имал възможността да се произнесе по въпроса за бюджета на държавата, като изрично посочва, че "съставянето, изпълнението и отчитането на бюджета е държавна дейност, свързана с управлението на страната. Правоотношенията във връзка с тази дейност имат публичноправен характер. Изпълнението на бюджета като част от тази дейност не е осъществяване на стопанска дейност. Бюджетните средства имат публичноправен характер, собственост са на държавата." Следва да се има предвид, че макар да произтичат от отношения на равнопоставеност, като други неданъчни приходи (чл.1, ал.1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2008г.), частните държавни вземания постъпват и имат своето значение за републиканския бюджет. Съгласно чл.2, ал.9 от Закона за устройството на държавния бюджет, приходите не са целеви и служат за покриване на разходите. В тази връзка считаме, че § 1 от ЗИДГПК не нарушава чл.117, ал.3 от Конституцията. Съдебната власт безспорно има самостоятелен бюджет, който е част от държавния бюджет. Съгласно чл.2, ал.5 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2008г. (ЗДБРБ за 2008г.), неизпълнението на приходите от такси от дейността на органите на съдебната власт е за сметка на централния бюджет, който е част от републиканския бюджет. По този начин събраните частни държавни вземания също представляват източник на средства за балансиране на гласуваните от Народното събрание годишни разходи, включително за органите на съдебната власт. Съгласно чл.2, ал.1 от ЗДБРБ за 2008 г. съдебната власт се субсидира от централния бюджет. В чл.2, ал.6 от ЗДБРБ за 2008г. изрично е предвидено, че когато органите на съдебната власт са настанени в сгради, собственост на общините и държавата, те не заплащат наеми. Правната норма на член 78,

ал.6 от ГПК не може да бъде аргумент за заплащане на държавни такси от държавните учреждения, тъй като държавните такси и преди тази разпоредба не са присъждани в полза на държавните учреждения – страни по делата. Очевидно, принципът за самостоятелност на бюджета на съдебната власт се изразява в независимост при изготвянето и изпълнението му. След като субсидирането и освобождаването от заплащане на наем за използване на имоти – държавна и общинска собственост, не накърнява тази самостоятелност, то и освобождаването на държавните учреждения от заплащане на държавни такси за правосъдната дейност няма този ефект.

Не е налице и противоречие на § 1 от ЗИДГПК и с посочената конституционна разпоредба на чл. 121, ал. 1, тъй като принципът за равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес, закрепен в тази норма, не следва да се тълкува едностранчиво. Според нас разпоредбата на чл. 84, т. 1 от новия ГПК е пряк израз на постигнатия баланс между интересите на държавата и държавните учреждения от една страна и интересите на гражданите и юридическите лица, от друга страна, по отношение на средствата за постигане на един правен резултат.

Израз за това е и обстоятелството, че държавните учреждения никога не са били освобождавани от заплащането на разноски в производството, направени за защита на своите права. Именно тук ясно е проявен принципа за равното положение на страните в процеса относно представянето и събирането на доказателства, които биха могли да влияят върху крайният акт на съда. Заплащането на държавната такса не е от категорията действия, които могат да повлияят върху основателността на иска. Бихме искали да отбележим, че държавата е предоставила на редица граждани допълнителна защита, като е предоставила правото да защитават свои права абсолютно безплатно по определена категория искиове, както и възможността да бъдат освободени от заплащането на държавна такса и разноски. Не без значение за упражняване на правото на защита е и предвидената възможност по определена категория граждански дела първоначално да не се събира държавна такса от лицата. По този начин държавата е гарантирала на тези лица достъпа им до правосъдие.

Процесуална гаранция, че държавата и държавните учреждения ще се съобразяват да предявяват основателни искиове, е принципът за неосвобождаването им от съдебни разноски, под страх да ги понесат при отхвърляне на исковите.

Тълкувайки принципа на равенство между страните в буквален смисъл, следва извода, че в посочените в предходния абзац случаи лицата, които са освободени от заплащането на държавна такса, ще бъдат в привилегировано положение спрямо държавата и държавните учреждения. Считаме, че тази формална логика, която следва като извод, ако приемем, че

34

във всички случаи следва да е налице принципът на равнопоставеност, не може да бъде оправдана и защитавана като конституционносъобразна.

Безспорно е, че държавата и държавните учреждения упражняват предоставените им права в обществен интерес, докато останалите субекти ги упражняват в свой личен интерес, за задоволяване на собствените си потребности. Това е и една от отликите на държавата и държавните учреждения като субекти на правото в сравнение с другите субекти: същите действат в обществен интерес, упражняват предоставените им права в защита и интерес на другите субекти – гражданите и юридическите лица. Съответно е и конституционно оправдано освобождаването им от държавна такса.

Предвид изложеното, моля на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България, да постановите решение с което да отхвърлите искането на президента на Република България за обявяване на противоконституционността на параграф 1 от Закона за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс.

МИНИСТЪР:

/ПЛАМЕН ОРЕШАРСКИ/

